

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

БАБАТА, КОЯТО ХРАНЕШЕ КОТКИТЕ

Деян Енев

Едни от най-старите блокове на бул. „Гоце Делчев” са осеметажните трийсет и втори и дваисет и седми блок. Строени са преди близо петдесет години и това им личи. По челата им са протекли дълги ръждиви сълзи, стълбищните прозорци, там където не са сменени, тънат в половинвековен пещерен мрак. Някои от балконите на фасадата са задръстени със стари печки и шкафове, а прозорците до тях са облепени с хартия. Явно в тези жилища никой не живее.

Зад дваисет и седми блок има още три блока, които образуват вътрешно каре. Това е спасило градината в карето от дострояване, от появата на няколко „кокетни” кооперацияки. Засадените на шега дръвчета преди половин век вече са огромни дървеса, стигащи до петия етаж. До най-голямото дърво в центъра някой е сковал пейка и я е боядисал в яркочервено. А горе на един клон е сковал къщичка за птици, също яркочервена. Около тази пейка преди време редовно в следобедните часове се появяваше една бабичка. Тя носеше в найлонова торбичка храна. Сядаше уморено на пейката, започваше да бърка в торбичката и да хвърля храната наоколо. И да зове: „Пис, пис, пис”. Около бабичката веднага се образуваше кръг от дваисетина най-различни котки – големи, малки, мъжки, женски, черни, оранжеви, тигрови. Те бяха свикнали с бабата и някои дори се катереха по коленете ѝ.

Бабата беше с черна забрадка и закопчана догоре черна вълнена жилетка.

Веднъж минавах през градинката тъкмо когато бабата хранеше котките. Извадих кутия с цигари, запалих и седнах до нея на пейката.

– Много те слушат котките – казах.

– Трябва да разбираш езика им – каза бабата. Едното ѝ око беше кафяво, другото – черно.

Помълча малко, разгледа ме внимателно с различните си очи и продължи:

– Всяко движение на котките означава нещо. И всеки звук, който издават. Трябва да разбираш езика им. Когато се търкат с глава по крака, това означава желание за общуване. Когато изправят нагоре ушите си, показват любопитство. Но ако ги свият назад, означава, че се страхуват. Разширените зеници също издават страх. Ако притиснат ушите си до главата, пази се! Ще те нападнат. Съскането означава, че са готови за отбрана. Присвитите очи показват спокойствие. Мъркането – също. Ако драскат шумно с нокти, просят внимание. Ако цялата опашка трепери нервно, това е гняв. Но ако се движи само връхчето на опашката, това означава интерес. А вирнатата право нагоре като знаме опашка показва възторг.

– Откъде знаеш всичко това?

– Наблюдавам ги.

– Сама ли си?

– Сама съм.

– Деца, внуци нямаш ли?

– Имам. Тази пейка я скова внукът ми. И къщичката за птици горе. Боядиса ги в червено, радваше им се. Беше в пети клас. Викаше, бабо, какво ли птиче ще се засели в къщичката.

– Къде е внук ти?

– В Америка.

– А родителите му?

– Майка му, дъщеря ми, е в Гърция. Там гледа стари хора. А зет ми почина. [...]

Извадих още една цигара. Запалих. Котките се бяха нахранили, бяха се дръпнали на метър разстояние и почистваха с лапи муцунките си.

– Е, хайде тогава – казах, като изпуших цигарата. – Довиждане.

Понякога се случва да минавам през градинката за по-пряко. Напоследък не съм виждал бабата. Пейката още си стои и къщичката за птици си стои. В зеленото наоколо червеният им цвят прилича на ням вик.